

+
M
PAX

12 mei 2018
7^e zondag van Pasen, B
Joh.17,11b-19

Veelgeliefden,

liturgisch bevinden wij ons op deze zevende zondag van Pasen in een soort overgangssituatie, ja misschien mogen we zelfs zeggen een soort vacuüm: de Heer is ten hemel opgestegen en de heilige Geest is nog niet nedergedaald. De Hemelvaart is reeds gevierd maar Pinksteren moet nog komen. Het aardse leven van Jezus is afgesloten, maar de zending van de Geest in de Kerk is nog niet begonnen. In deze leegheid van negen dagen, een noeven, worden we getroost door de lezingen van deze zondag, die alle drie laten zien hoe de tijd vóór Hemelvaart verbonden is met de tijd na Pinksteren en hoe we onze eigen tijd mogen beleven als een tijd van de opgestegen Heer en de komende Geest.

Het evangelie is gekozen uit het zogenaamde hogepriesterlijk gebed dat Jezus op de avond van zijn lijden heeft gebeden. Hierin is op magnifieke wijze verwoord hoe het gebed van Jezus voor zijn Verrijzenis tevens zijn eeuwigdurend gebed na Zijn Hemelvaart is: Jezus bidt nog steeds en op dezelfde wijze voor ons bij de Vader.

Opdat zij één mogen zijn zoals Wij. Als het belangrijkste thema sprak Jezus op dat dramatische ogenblik over zijn band met de Vader en daaruit verbonden de band met zijn apostelen, leerlingen en uiteindelijk met ons. De band van ons met Jezus heeft alles te maken met onze band met God en zou een afspiegeling moeten zijn van de band van de Zoon met de Vader. En die band zal door de Helper, de heilige Geest worden bewerkstelligd. Daarmee hebben we de kern van de afscheidsrede samengevat: door de Geest kunnen wij in de Zoon één zijn met de Vader.

De Geest is de grote éénmaker. Zoals Hij de band tussen Vader en Zoon is, de omarming in liefde, zo wil Hij ook onze relatie met God tot eenheid brengen en ons als zonen en dochters in de Zoon binnen de Drieëenheid opnemen. Op die manier worden we ook broeders en zusters en vormen de grote gemeenschap van de Kerk.

Maar de eenheid tussen God en mens is vanaf het begin verstoord. Er is een grote verdeler, de diabolos wat betekent, de uiteenwerper, aan het werk. Door de zonde waartoe hij verleidt, kan de eenheid aangetast worden. We zien dat zelfs gebeuren onder de twaalf uitverkoren apostelen. De man des verderfs, Judas, valt af. In de eerste lezing horen we hoe iemand de opengevallen plaats van Judas mag innemen. Dat lijkt misschien op het eerste gezicht een praktische kwestie: ze zoeken een vervanger. Bij sport en spel is een vervanger meestal iemand die net niet goed genoeg is om in het eerste team te spelen. Misschien bekijken we Matthias op deze manier, als een apostel van de tweede rang. Maar sint Petrus laat in zijn toespraak duidelijk merken dat dit niet waar is. Matthias behoorde tot de vaste kern van leerlingen die alles van het begin hadden meegemaakt. Hij had ook te horen gekregen: Ik noem u geen dienaren. Hij was een van de vrienden aan wie Jezus alles vertelde wat Hij van de Vader had gehoord. Ook voor hem golden – als leerling, als vriend, als apostel – die woorden: «Niet gij hebt Mij uitgekozen, maar Ik u». Hij is niet de mindere van de anderen. De apostelen werden immers niet uitgekozen omwille van hun

menselijke kwaliteiten. Sint Petrus herinnerde eraan wat de wezenlijke zending van de apostel is: getuigen van Jezus zijn, ooggetuigen van zijn leven, vóór de dood en na zijn verrijzenis, vanaf de Doop in de Jordaan tot aan de Hemelvaart op de Sionsberg. Dat getuigenis vormt het fundament van de Kerk en van diens zending. Apostelen zijn geroepen om te getuigen. Ze moeten ooggetuigen zijn, maar hun getuigenis komt tot stand door de heilige Geest. Matthias werd uitverkoren om een van die twaalf te zijn. Zoals er twaalf stammen van Israël zijn, moeten er ook twaalf apostelen van het Lam zijn, een beeld van de universaliteit van het nieuwe volk Gods.

In de tweede lezing wijst sint Johannes ons tenslotte de weg hoe we onze tijd waarin de Heer Verrezen en verheerlijkt is en de Geest gekomen en komende, moeten beleven. Want hoe weten we dat we met God verbonden zijn? Hoe weten we dat God in ons woont? Johannes geeft ons daarvoor drie tekenen: geloof in Jezus Christus, aanwezigheid van de Geest en wederkerige liefde. «Als wij elkaar liefhebben, woont God in ons.» «Dit is het bewijs dat wij in Hem verblijven (zoals Hij verblijft in ons), dat Hij ons deel heeft gegeven aan zijn Geest.» «Als iemand erkent dat Jezus de Zoon van God is, woont God in hem en woont hij in God.» «God is liefde: wie in de liefde woont, woont in God en God is met hem.» Wonen in God, dat is de blijde boodschap zoals Johannes de woorden van de Heer samenvat: wij kunnen met de Zoon bij de Vader verblijven. De Geest die dat bewerkstelligt, willen we in deze dagen afsmecken.